

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Arpocræ Sophistæ. 154.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ἀρποκρα σοφιστή. ρηδ.

Arpocræ Sophista. 154.

Εὖγε πεποιήκας, χεῖροι τῶν τ' ἀρ-
 ρασίας λειψάνων ἐπιήκας κατασφει-
 δονάντων, τ' ἄρα ἀραχνιώσαν με-
 ταχειρσαῖς ἀναγκάσαις, καὶ μέλος
 ἄσαι, εἰ καὶ μὴ γεγωνὸν καὶ ἐξάκου-
 σοι, ἀλλ' ἀμυδρον καὶ ἠούχρον. ἔκωϋ
 ἀκόνια σαυτὲ τὰς ἀκούας, καὶ ἦγε τὸν
 νοῦν παρὲς εὐμαθησίαν. ἠρέμα γὰρ
 ἄδδωτος, ἔραδίου ἀκούσαι. πόθεν οὐ
 ἄρα, πόθεν ἄρξομαι τῶν μέλοις; ἐν-
 ταῦθεν, ὅθεν καὶ χεῖρ. φημί τοίνυν, ὅτι
 ἀνθρώπων ὅσιν, ὡς οἶμαι, μηδὲν χα-
 λὸν, μὴτε νωὶ παραπῶν, μὴτε μέλα
 ταῦτα παροδοκῶντων, ἢ οὐδὲ τῆς εἰ-
 μαρῶν ἡφρος, καὶ ἵνα μὴ σπῆφασις
 εἶναι δοξῆ τὸ εἰρημῶν, δι' ἀπὸ εἰξεων
 ἐπαρῶν, καὶ ἀναγκασιῶν καὶ ἀβιάτων ὁ
 λόγος βαδίζειτω, βασιανίζων τὰ παρά-
 γματα, καὶ τ' ἀληθὲς εἰς τὴν φανερὰν
 ἄγων. θεὰ γὰρ πόποις ἀντίκεινται, καὶ
 ὅσα χαλὰ σκ' τῆς ἑαυτῶν ἐξοστρακί-
 σαι φιλονεικοῦσι παρορέστωσ, καὶ φεί-
 ξον τίω ἐμβροντησίαν, θεὸν ἢ μὴ εἶναι
 οὐδέονται, ἢ εἶναι μὲν, μὴ πεποικί-
 ναι δὲ τὸν κόσμον, ἢ πεποικίκεναι μὲν,
 μὴ παρορεῖν δὲ, ἢ παρορεῖν μὲν, τέρ-
 πεσαι δὲ τοῖς χαλῶν ἀπαζομῶν.
 μὴ ἢ τέρπεσαι μὲν, ὡς ἀκεχρηκί-
 ναι δ' ἄλλοις τὸ κράτος. ἢ μὴ ὡς ἀκε-
 χρηκίκεναι μὲν, ἀκοντα δ' ἀφρηῶσαι
 ἢ μὴ ἀφρηῶσαι μὲν, μὴ βύλασαι δὲ
 ἐπεξίνα, ἢ βύλασαι μὲν, μὴ δύνα-
 σαι δὲ, ἢ δύνασαι μὲν, ρατῶν δὲ
 παροπτιμικίνα, ἢ ρατῶν μὲν μὴ
 παροπτιμικίνα, νικῶσαι δὲ τὸν τ'
 τῶν ἀφρον κηΐσας. ἢ μὴ νικῶσαι μὲν,
 ἀφρακίον δὲ, καὶ ἀνεύρητον ἐφέλειν
 εἶναι. καὶ ἄλλα πολλά, ἵνα μὴ τὸ χα-
 θεὸν λέγοντες, εἰς μῆκος σκ' ἐνωμῶν τὸ
 λογίδιον, ὡς ἔκαστοι καὶ ἀλογίας καὶ ἀ-
 σεβείας πῆτι τῆς ἐχάτης, καὶ ἀφ' ἐ-
 των μὲν τίω γλώτταν ὀπλιζέσαι καὶ
 τῆς ἴειας παρορίας, καὶ εἰς οὐρανὸν τὰ
 βέλη πέμπουσι. ἀφ' δὲ τῶν αὐτῶν
 καὶ τὰ ὅτι γῆς ἐξορίζουσι χαλὰ φιλο-

Pulchrè fecisti, qui tamen nos morbi
 reliquia adhuc infectent, citatam tamen
 si tu iam obsitam tractare coegeris, car-
 ménque canere, si non clarum & exaudi-
 bile, at obscurum saltè & quietū. Quam-
 obrem aures tuas atque animum ad intel-
 ligendum acue. Neque enim leuiter ac de-
 missè carentè audire facile est. Vndenam
 ergo, vnde, inquam, carmen auspicabor?
 Hinc nimirum vnde oportet. Hoc igitur
 aio, hominum esse, mea quidem sententia,
 nihil boni, nec nunc facientium, nec in
 posterum expectantium, fatū calculis suis
 constituere. Ac ne mea sententia esse vi-
 deatur id quod dico, age, per liquida argu-
 menta, quæque ad fidem adhibendam adi-
 gant, nec vlla vi obtineri possint, oratio no-
 stra grauetur, res ipsas expendens, ac verū
 in apertum proferens. Perspice quippe
 quotnam hominibus aduersentur, & quot
 bona ex animo suo eliminare studeant, ac
 vecordiam eorū & amētiam perhorresce.
 Deum aut non esse statuunt, aut esse qui-
 dem, mundum autem haudquaquam cō-
 didisse: aut, si condiderit, minimè guber-
 nare: aut si gubernet, iis, qui vitium am-
 plexantur, oblectari: aut si non delectetur,
 imperium aliis concessisse, aut si non con-
 cesserit, inuito ereptum fuisse: aut si non
 ei ereptum sit, improbos vlcisci nolle: aut
 si velit, non posse: aut si possit, orium cha-
 rius atque antiquius habere: aut si charius
 non habeat, ab astrorū motu superari: aut
 si non superetur, inertem ac desidem esse
 velle: aliaque multa, ne sigillatim loquen-
 tes orationem in longū producamus, quo-
 rum nihil est, quod extremam stultitiam
 & impietatem non redoleat. Atque ita &
 aduersus diuinam prouidentiam linguam
 instruunt, cælūque sagittis petunt, & itè
 terræ ornamenta profligant, hoc est philo-
 sophiam, medicinam, omnèque scientias
 & artes ac studia, atque & virtutis præ-
 mia, & vitij pœnas. Nam si fatum, quod ab
 his, quibus diuinos honores inique tribuūt
 (astra enim haud scio quonam pacto in
 O c iij

deorum numero habeant) conficitur, rerum omnium imperium tenet, nec philosophiæ opera danda est, nec leges condendæ, nec iudicandum munus suscipiendū, nec colenda medicina, nec scientia aut ars vlla consecranda, nec meditationi studendū, nec virtus amplectenda, nec vitium fugiendum. Hæc enim omnia, vir beate, sermo ille, qui de fortuna iactatur, euerteret, resque omnes honestas ac laude dignas funditus euelleret. Quis autem eorum, qui mentis ac prudentiæ compotes sunt, hoc ferat? Quis, inquam, ab his omnibus rebus seipsum subducens, res suas fortunæ (vt appellatur,) arbitrio permittat, cuius nequitiam vt scriptores ac pictores declararent, parum habuerunt ei cæcinam formam tribuisse (quamuis hoc quoque satis amplum amentix ac stoliditatis indicium erat) nisi etiam clauū ipsi in manibus præberent, pedibusque globum subiicerent, ac denique oculis eam orbarent: quod videlicet per hæc omnia ipsius dementiam & stuporem ac cæcitatē & inconstantiam indicarent. Ecquis igitur dextra ea, quæ omnia gubernat, contempta & pro nihilo habita, cæco & instabili atque improbo ipse spectro seipsum credat? Quoniam autem quærunt quinquam igitur fiat, vt nonnulli præter rationem opibus affluent: dicant vicissim qui fiat, vt nonnulli quoque meritò atque modo rationi cõsentaneo? Quod si rursus quærant, ecquid sit, quamobrem quidam iniuste puniantur: exponat velim cur quidam etiam iuste. Aut enim iniustitia in omnibus rebus dominetur, atque ita præposterus eorum sermo fidē nanciscatur: aut ea, quæ modo rationi cõsentaneo fiunt, eas quoque, quæ præter rationem fiunt, à ratione vindicet. Melius quippe ac multò congruentius & æquius est dicere, sceleratissimos homines, etiamsi pœnas in hac vita effugerint, in altera omnino daturus: quàm illud affirmare, virtute præditos homines iniuria affectos fuisse, quod hic pœnam & cruciatū subiciat, nulla autē postea ipsis vltio maneat. Illud enim & verum est, & rationi consen-

σοφίας, ἰατρικῶν, πάσης τε τὰς ὀπι-
σθήμας, καὶ τὰς τέχνας, καὶ τὰς μελέ-
τας τῆς ἀρετῆς τὰ γένη τῆς καλῆς
τάπτεται. εἰ γὰρ γενεσις κρατὴ ἢ
ὑπὸ τῆς ἰδίας δυνάμεως ἰσχυρῶν
παρ' αὐτῶν γένηται. τὰ γὰρ ἄλλα οὐκ
οἶδ' ὅπως γένηται ἡρώτων, ἀδικίας κα-
τασκευάζουμένη, ἔτε φιλοσοφίῃ, ἔτε
ἐτε νομοθεσίῃ, ἔτε δικασίῃ, ἔτε
ἰατρικῇ, ἔτε ὀπισθίῃ ἢ τέχνῃ
μετελευτήσῃ, ἔτε μελετήσῃ, ἔτε ἀρε-
τῆς ἀνθεκίῃ, ἔτε καλῆς ἀφελῆσῃ
ταύτ' οὐκ ἀπαντᾷ. ὡς μακάριε, ὄφρα
λέγῃς τῆς τύχης λόγους ἀνατρέψῃς,
καὶ πάντα ἐκ βάρων ἀνασπᾷς τὰ κα-
λά. καὶ τίς ἀνέξεται τῆς γῆς καὶ φρονή-
σεως οὐκ ἀμοιροῦμαι; τίς δὲ τόπων
ἀπάντων ἑαυτὸν ὑπεξαγαγῶν ὀπιτε-
ψῃ τὰ κατ' ἑαυτὸν τῆς τύχης τύ-
χη, ἢς πῶς μαθησίῃς δηλώσῃς ἔθε-
λησαντες, ἢ μόνον εἶδει γυναικίς ἠκρόθῃ-
σαν, καὶ τοῖς καὶ τοῦθ' ἰκανὸν ἰὺ ἀλογί-
στιας καὶ ἀνοίας τεκμήριον, ἀλλὰ καὶ πι-
δαλίον ἔδουσαν ἐν χερσὶν ἔχειν αὐτῆς, καὶ
τοῖν πῶδῶν ὑπέθεσαι βᾶσιν σφαιρι-
κῶν, ἐπέριξαν δὲ καὶ τοῖν ὀφθαλμοῖν,
ὡς τῶν ἀπάντων ἐνδεκνύμενοι τὸ
ἀνόητον καὶ ἐμπληκτικόν, καὶ τυφλόν,
καὶ ἄσπετον αὐτῆς. τίς οὐ τῆς τὰ πάν-
τα κυβερνήσεως δεξιᾶς καταφρονήσας,
ἐμπιστεύσῃ ἑαυτὸν τυφλῆν, καὶ ἄσπετον,
καὶ μαθητῆς φαντασίᾳ, ἐπειδὴ δὲ λέ-
γουσι, πῶς οὐκ πνὲς ὡς ἀλόγως πλῆ-
τῶσιν; ἐπάτασαν, καὶ πῶς πνὲς καὶ
χρ' ἰσχυροῖ; εἰ δὲ φαῖεν, πῶς πνὲς ἀδι-
κως κολάζονται; φροσάτωσαν, πῶς
πνὲς καὶ δικαίως; ἢ γὰρ ἡ ἀδικία ἐν
πᾶσι κρατεῖται, καὶ πιστεύεισθε ὁ ἀλο-
γος αὐτῆς λόγους; ἢ τὰ χρ' ἰσχυροῖ
γινόμενα, καὶ ὑπὸ τῆς ὡς ἀλόγως γιν-
όμενων ἀπολογείσθε. ἀμείνον γὰρ καὶ
πολλῶ ὡρεπεδέτερον καὶ δικαιοτέρων
εἰπεῖν, ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἰ καὶ τὰ ἐπιταῶ-
θα διέφυγον, καὶ πάντως δάσασιν δι-
κίῃ. ἢ τὸ φράσαι ὅτι οἱ φιλάρετοι
ἠδικήθησαν ἐν ταῦθα κολασθέντες, καὶ
ἐδεμία

ἰδεμία ἔσται μετὰ ταῦτα ἐπεξέλ-
 σις. οὐκ ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἀληθές ὅτι καὶ
 ἕλωρον, καὶ πῶς αἰσ ψυχῆς εἰς ἀρε-
 τὴν καὶ εὐσέβειαν διεγείρει. τῆτο δὲ
 καὶ ἄλορον καὶ ἀσεβές, καὶ πάντα τὰ
 ὀρθὸν ἀνατρέπει βίον. οἱ μὲν οὖν ταῦ-
 τα λέγοντες, μήτε ἐναρμόνιον, μήτε
 μουσικὴν χελεύωσαν τὴν τῶν ἀσφρων
 κίνησιν, ἄμουσον, ὡς φασί, καὶ ἀνάσ-
 μοτον, καὶ ἀνώμαλον βίον. καὶ τί γὰρ
 ἔστι τῶν ἀπίπων χετασιευάζουσαι, καὶ
 μήτε γεωργεῖν, μήτε διχαστηρίοις
 παρορῶσαι βοήθειαν ἀποῦντες, μή-
 τε ἰατρικῆς σπουδαίωσαν, μήτε φι-
 λσοφίαν ἐπαγνέωσαν, μήτε χαλκίαν
 φεγγάσσαν, μήτε μελέτην βελτιώσασ-
 σαν, μήτε ἄλλη ἀρετῆ κοσμεῖν ἐαν-
 τὴς φιλονεικίωσαν. ἀλλ' ἐμπιστεύ-
 ωσαν ἑαυτὸς τῇ θρυλλουμένην παρ'
 αὐτῶν τύχῃ, ἵνα ἀφ' ἑαυτῶν παραγμα-
 τῶν γινώσκῃ αὐτῆς τὴν ἀσέβειαν, ὅτι οὐ
 μόνον πλεῖστον οὐκ ὀρέξει, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἀλάστορας καὶ ἴης κοινῆς φύσεως ἐχθρὸς
 ἐξορκισθῆναι ὡς πάντων ὡς ἐ-
 σκευασθῆ. εἰ δὲ ταῦτα πάντα ποιού-
 ντες, ἀγχιώνονται γὰρ τοῖς ἀσέβητον
 ἔχουσι τὴν ὀφέλειαν ἀπιδρατεῦσαι
 τὴν γλῶσσαν, ἐν τοῖς ἀπιδρατεῦσαι
 παραγμάτων δυσχεραίνουσι μανθανέω-
 σαν, ὅτι πολλοὶς πολλὰς πρὸς κα-
 κοδ γέρονε τὸ ἐν πολλοῖς ἔπιτυχεῖν.
 πλεῖστον μὲν γὰρ πολλὰς ἐβλάψαι, καὶ
 ξίφος κατ' αὐτῶν ἀκονήσας, εἰς τὰς
 τῶν ἐχθρῶν μετεπέδουσε χεῖρας. ἀρχὴ
 δὲ καὶ βασιλεία, ἢ πᾶσι περὶ μάχη-
 τος, οὐ μόνον τὸ εὖ ζῆν, ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸ τὸ ζῆν πολλὰς παρορῶσαι.
 το. μὴ τοίνυν τῆτο μόνον σκοπεῖτω-
 σαν, εἰ ἀπιδρατεῦσαι πρὸς ἀρε-
 τῶν, ἀλλ' εἰ μὴ πολλὰς περὶ
 πλεῖστον χρησιμώτερον τοῖς ἔχουσι γέ-
 ρονε, τῆς παρορῶσαι καταβοάωσαν
 μηδὲ ἑαυτοῖς παρεχέτωσαν τῆς κρι-
 σσεως τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ τοῖς σοφοῖς
 τοῖς παρ' αὐταῖς ἀδοξοῦσι. δι' ἡ γὰρ
 αὐτῶν Σωκράτης μὲν κανεῖω καλακρη-
 θῆς, οὐκ ἐνόμισεν ἀδικεῖν. Πλάτων

taneū, omniumque animos ad virtutis &
 pietatis studium excitat: hoc autē à ratio-
 ne alienū & impiū est, ac rectam omnē vi-
 tæ rationē euertit. Porro qui hæc dicunt,
 iam nec concinnū nec modulatū astrorū
 motum appellēt, vt qui inconcinnā & in-
 conditam atque inæquabilē humanam vi-
 tam reddat, ac denique nihil non absurdi
 efficiat: atque nec agriculturæ studeāt, nec
 implorādi auxiliij causa ad iudiciū tribuna-
 lia se cōferant, nec medicinæ opem adhi-
 beant, nec philosophiā laudent, nec vitiū
 infectētur, nec meditationis opera melio-
 res reddantur, nec vllō alio virtutis genere
 seipfos exornare studeant, verūm fortunę,
 quā semper in ore habent, totos se permit-
 tant: quo per res ipsas imbecillitatē ipsius
 agnoscat, nempe quod non modō diuitias
 nō subministrat, verūm etiā eos tanquam
 impuros & execrādos homines ac cōmu-
 nis naturę hostes ab omnibus explodēdos
 & exterminādos curabit. Quod si, cū hæc
 omnia faciunt (pudore enim deterrentur,
 nec aduersus ea, quæ perspicuā vtilitatem
 habēt, linguam suam opponāt) aduersus re-
 rū successibus offenduntur, illud discant,
 multis persæpe malē cessisse, in plerisque
 rebus id quod cupiebant consecutos esse.
 Cō pluribus enim diuitiæ detrimento fue-
 runt, gladiōque aduersus eos exacuto ad
 hostiū manus transfugerunt: ac principatus
 & imperiū, quod ab omnibus tāto animo-
 rū studio atque ardore expetitur, nō modō
 beatam vitā, sed ipsammet etiam vitam sæ-
 penumero eripuit. Quamobrē ne hoc solū
 spectent, an infortuniū rebus subsit: verūm
 nisi paupertas iis, qui ea præditi sunt, diui-
 tiis vtilior plerumque atque cōducibilior
 fuerit, ita demū aduersus Prouidentiam cla-
 mores edant. Nec verō iudicandi potesta-
 tē atque arbitriū sibiipsis præbeant, verūm
 sapientibus viris, quos ipsi laude & prædi-
 cationē enērūt. Ecquid enim est, quod So-
 crates cicutæ poculo mulctatus iniuria se
 affici haudquaquam existimauit: Plato vē-
 ditus libertate se deiectū esse minimē du-
 cebat: Diogenes in pannis viuens Persarū
 rege copiosior ditiorq; sibi esse videbatur:

Antisthenes squalens ac sordidus in lectitia
 verfabatur, linguamque aduersus eos, qui
 luxui & deliciis indulgebāt, tanquā armis
 quibusdā instruebat: Phocion denique, cū
 vñā cum amicis nonnullis ad mortē duceretur,
 quidā in lacrymas prorupisset,
 viamque luctibus & lamentis impleuisset,
 his ad eum verbis utebatur, Quid? an non
 bene tecum agi putas qui cum Phocione
 sis moriturus? Cum igitur sapientes viros,
 nec mors, nec seruitus, nec paupertas con-
 turbarit, imò potiùs gloriandi materiam
 præbuerit (norant enim scilicet hanc vitā
 studiū esse, futurā autem honorum ac præ-
 miorum parentē) quid tandem causā est,
 quamobrem isti deliciis & opibus atque
 imperio felicitatē definiunt, ob eos, qui
 contrariis rebus conflictantur, aduersus
 Prouidentiam, quæ, quid expediat, explo-
 ratū habet, atque unicuique aut permittit,
 aut tribuit (vt nimirū & diues voluntatis
 suæ atque inductionis animi experimentū
 præbeat, & pauper, vt aurum igne, sic pau-
 pertate probatus & exploratus coronam
 assequatur) linguā suam instruunt? Quòd
 si rursū omnes tum per opes tum per
 egestatem explorari oportuisse dixerint, il-
 lud respondebimus, primū multos quo-
 que ad hunc modum exploratos fuisse, at-
 que in opibus superbos & insolentes, &
 in paupertate ignauos & effœminatos sese
 præbuisse. Quòd si non omnes, maximè
 quidem per hos reliqui quoque defendi
 possunt. Sed tamen nihil huiusmodi dix-
 erim, verū illud potiùs, ex huius vitæ cru-
 ciatibus probis viris nihil detrimenti affer-
 ri, cū in altera vita ipsis coronæ recon-
 dantur: quique potiùs tum denique coro-
 nam ipsorum imminui, cū hīc præmium
 aliquod, & felicitatem aliquam conse-
 quuntur. Quæ cū ita sint, ne hīc omnia
 exquirant, verū illud cogitent, incor-
 ruptum iudicium fore, quod, & orationū
 scriptores, & poëtæ, & rhetores, & histo-
 rici prædicant. Quanquam enim certam
 & exactam ipsius cognitionem minimè
 consecuti sunt: ad ipsum tamen omnia
 fore docuerunt.

δ' ἀπεμποληθεὶς ἔχ' ἡγεῖται ἐκ πεπω-
 κέναι τῆς ἐλευθερίας. Διογένης δὲ ἐ-
 ρακίους ζῶν, τῶ ἑρσῶν βασιλείας ἡ-
 γεῖτο ἐαυτὸν πλεσιώτερον. Ἀντιθένης
 δὲ οὐπὼν καὶ αὐχμηρὸν ἔχαιρε, καὶ χ' ἔ-
 τ' ἴσ' ἴσ' φάνταν ὀπλίξει τὴν γλαῖψαν.
 Φωκίων δὲ ἀπαρήμυρος μετὰ φίλων
 πινῶν, καὶ πρὸς ἐξ' αὐτῶν δακρύσαν-
 τος, καὶ ὀλοφύρμενός τιν' ὀδοῖ ἐμπλή-
 σαντος, ἔλεγεν, οὐκ ἀγαπᾷς μετὰ
 Φωκίονος σπυθαρέμυρος. εἰ ποῖναι τις
 σοφὸς ἔτε θάνατος, ἔτε δουλεία, ἔτε
 πεινία ἐθούρησεν, ἀλλὰ ἔ' ἐνεκαλλω-
 πίζοντο τὰ τοιαῦτα. ἦδεσαν γὰρ αἰδίων
 μὲν εἶναι τὸν τῆδε βίον, τὸν δὲ μέλ-
 λοντα τῶν ἐπαθλῶν πικρόντα τὸ γέ-
 ρας. δὲ ἦν αἰτία ἔπει τευφῆ καὶ πλε-
 τῶ καὶ ἀρχῆ τὴν μακαριότητα οὐ-
 ζόμενοι, σπὸ τῶν τ' ἀκαταία ἕσπε-
 ῖονταν, ὀπλίξει καὶ τῆς πεινίας
 τὴν γλαῖψαν, τῆς τὸ συμφέρον ὅτι
 σαμῶν, καὶ ἐχέσθ' ἢ συγχωρήσας ἢ
 σπυθαρέμυρος, ἵνα καὶ ὁ πλεσιός δου-
 κίμα τῆς οἰκείας πειθαρέσας δόξῃ,
 καὶ ὁ πένης, ὡσπερ ἐν περὶ χροῦτος, τῆ
 πεινία βασιανζόμενος σφθελί. εἰ δὲ λέ-
 γοιεν, ἐχέτω καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀφ' ἑ-
 πεινίας πάλαι δοκιμασθῆναι, φησομένῃ,
 ὅτι μάλιστα μὲν πολλοὶ καὶ ἔσως ἐδο-
 κίμασσαν. ἔ' ἐν μὲν πλοσίῳ ἑσθῆ-
 φανοί. ἐ' δὲ πεινία, ἀναιδρῶν ὠφθησαν.
 εἰ δὲ μὴ πάντες μάλιστα μὲν ἀφ' ἑ-
 τῶν καὶ πρὸ τῶν λοιπῶν σπυθαρέμυ-
 ρων οἶόντε, πλεῖν ἔδεν τοῖσιν φη-
 σαίμι, ἀλλ' ἐκείνο μᾶλλον εἴπομι,
 ὅτι ἔδεν ὡς βλάπτοιαι, οἱ τῆδε βα-
 σανζόμενοι φιλάρετοι εὐεῖσε τῶν σπ-
 φάνων αὐτοῖς σπυθαρέμυρος, ἀλλὰ μᾶλ-
 λον τότε ἐλατῆται αὐτῶν ὁ σφθελός,
 ὅτε ἐλατῆθα ἀμειβῆς πρὸς ἑ ἐνημερίας
 τῶν καὶ μὴ τοῖσιν ὡς ἀπὸ ἐλατῆθα ἡ-
 γεῖται, ἀλλ' ἐνοεῖταισαν, ὅτι χροῖσις ἐ-
 δέχεται ἑσθῆναι καὶ λογογράφῳ καὶ ποιη-
 ταῖ, καὶ ῥήτορες, καὶ συγγραφεῖς ἀνιμ' ἐσιν.
 εἰ γὰρ καὶ τῆς ἀριστείας οὐκ ἐφίκοιτο,
 ἀλλὰ γὰρ ὅτι πάλαι ἑσθῆναι ἐδογματι(α)